

Arrest

nr. 102 465 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 november 2012 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 12 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op diezelfde dag en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.11.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

N(...) A(...) C(..)

nationaliteit: Kameroen

geboren te Lebialem

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen' door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 03.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3-3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de Wet van 08/01/2012; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4de lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medische getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24/01/2011 tot wijziging van het KB van 17/05/2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 30/10/2012 toont geen enkel uitspraak omtrent de graad van ernst van de aandoeningen. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 05/11/2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de initiële aanvraag. Bij gebrek aan één van de in art 9ter §1, 4de lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel.

De verzoekster licht het middel als volgt toe:

"De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

"de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

Aangezien artikel 9 ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen;

Hierdoor moet de ziekte een zekere ernst vertonen en men moet aantonen dat er geen adequate behandeling voor die ziekte in zijn land van herkomst bestaat;

De bestreden beslissing, zoals het hieronder blijkt, berust op een verkeerd, tegenstrijdig motief en dient derhalve vernietigd te worden;

De gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie en asielbeleid heeft zich hoofdzakelijk gebaseerd op een verkeerde interpretatie.

In tegenstelling wat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing beweert, werd het standaard medisch attest in casu correct ingevuld. Zo stelde de dokter van verzoekster het volgende met betrekking tot de aard en ernst van de aandoening:

- *Dyspnoe,*
- *Hyperventilatie syndroom*
- *Anemia*

De graad en ernst van de aandoeningen zijn inherent aan de aandoening zelf. Er is geen twijfel over het feit dat de kwetsieuze aandoeningen ernstig zijn. De ernst van deze aandoening kan uit de aandoening zelf afgeleid worden. Hierdoor dient men vast te stellen dat het standaard formulier in kwestie wel informatie geeft over de graad van ernst van de aandoeningen.

Het feit dat verzoekster aan ernstige aandoeningen lijdt en dat zij in zijn land geen toegang tot medische behandeling kan krijgen, diende voldoende te zijn om haar aanvraag tot verblijfsmachtiging (art 9 bis) gegrond te verklaren.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt de ernst van de aandoeningen niet ernstig betwist. Men betwiste evenmin het feit dat verzoekster geen toegang tot behandeling zou krijgen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Het bestaan van een ernstige aandoening en het gebrek van toegang tot de gepaste behandeling in het land van herkomst zijn voldoende redenen om de aanvraag van verzoekster ontvankelijk en gegrond te verklaren.

In België volgt verzoekster een behandeling die zij in haar land van herkomst niet kan volgen, wegens gebrek aan financiële middelen.

Een regelmatige controle van verzoekster door gespecialiseerde artsen is noodzakelijk. In geval van terugkeer naar haar land van herkomst zou verzoekster zich niet kunnen laten controleren.

Uit al het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 evenals de beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel schendt;

In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.

De nietigverklaring van de bestreden beslissing dient derhalve uitgesproken te worden”

2.2 De verweerder heeft geen nota met opmerkingen en geen administratief dossier ingediend.

2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* wordt in de motieven verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat het standaard medisch getuigschrift niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 9ter, §1, vierde lid aangezien de graad van ernst van de medische aandoeningen niet vermeld werd.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikel 2 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook niet aangetoond.

2.4 De verzoekster betoogt vervolgens dat de verweerder verkeerdelijk geoordeeld heeft dat het door haar ingediende standaard medisch getuigschrift geen uitspraak doet over de graad van ernst van de aandoeningen. Ze is echter van mening dat de ernst van de aandoeningen inherent is aan de aandoeningen zelf.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster niet de formele motivering van de bestreden beslissing viseert, doch dat zij betoogt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, niet correct zijn. De werkelijke strekking van het middel behelst dan ook een schending van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het kader van de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het middel wordt vanuit deze optiek onderzocht.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing genomen is in toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid”

Artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet verwijst naar artikel 9ter, §1, vierde lid van diezelfde wet, dat luidt als volgt:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

Er dient op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de samenlezing van artikel 9ter, §1, vierde lid en 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart indien de aanvraag niet vergezeld gaat van een standaard medisch getuigschrift dat aan de volgende cumulatieve voorwaarden voldoet:

1. Het moet een standaard medisch getuigschrift zijn.
2. Het medisch getuigschrift mag niet ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag en vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Het staat *in casu* buiten betwisting dat de verzoekster een standaard medisch getuigschrift heeft voorgelegd. De verweerder heeft echter geoordeeld dat het standaard medisch getuigschrift *“geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van ernst van de aandoeningen”*. De verblijfsaanvraag wordt bijgevolg onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet, omdat het standaard medisch getuigschrift dat bij de aanvraag werd voorgelegd de graad van ernst van de aandoening van de verzoekster niet vermeldt.

De verzoekster betoogt dat het standaard medisch getuigschrift het volgende stelt met betrekking tot de aard en de ernst van de aandoeningen:

*“- dyspnoe
- Hyperventilatie syndroom
- Anemia”*

Bij gebrek aan administratief dossier en met toepassing van artikel 39/59, eerste lid van de vreemdelingenwet, wordt aangenomen dat de vermeldingen die de verzoekster citeert zijn opgenomen in het door haar bij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorgelegde standaard medisch getuigschrift.

De verzoekster maakt met haar betoog echter op geen enkel wijze aannemelijk dat het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift, in weerwil van het oordeel van de verweerder, wel de graad van ernst van haar aandoeningen bevat. Integendeel erkent de verzoekster, waar zij beweert dat de graad van ernst kan worden afgeleid uit de aandoeningen zelf, dat de graad van ernst niet uitdrukkelijk is weergegeven in haar standaard medisch getuigschrift. De Raad wijst er op dat artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet duidelijk voorziet dat het standaard medisch getuigschrift drie zaken moet vermelden, met name: de ziekte waaraan de aanvrager lijdt, de graad van ernst van deze ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling. De graad van ernst van de ziekte en de ziekte zelf zijn twee vermeldingen die conform artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet duidelijk van elkaar zijn onderscheiden. Het gaat dan ook niet op te stellen dat de graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de benaming van de ziekte.

Uit de informatie die de verzoekster verschaft blijkt dat in het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift enkel de aandoeningen of de ziektes worden vermeld waaraan de verzoekster lijdt, maar niet de graad van ernst van enige aandoening of ziekte. De Raad stelt bijgevolg vast dat het *in casu* niet incorrect noch kennelijk onredelijk is van de verweerder om vast te stellen dat de graad van ernst van de aandoening niet blijkt uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift. Gelet op artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet en voormelde vaststelling diende de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de door de verzoekster ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden dan ook als onontvankelijk af te wijzen.

Waar de verzoekster nog stelt dat het bestaan van ernstige aandoeningen en het gebrek van toegang tot een gepaste behandeling in haar land van herkomst, volstaat om haar aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing *in casu* betrekking heeft op de ontvankelijkheidsfase van het onderzoek in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verweerder neemt geen standpunt in aangaande de ernst van verzoeksters aandoeningen of de beschikbaarheid van een adequate behandeling, maar stelt *in casu* louter vast dat de aanvraag onontvankelijk is omdat het standaard medisch getuigschrift niet aan de wettelijk vereiste voorwaarden voldoet waardoor de aanvraag als onontvankelijk wordt afgewezen. Bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hoeft en kan vanzelfsprekend niet worden overgegaan tot een onderzoek naar de gegrondheid van verzoeksters verblijfsaanvraag. Het betoog aangaande het gebrek aan financiële middelen om een behandeling in het land van herkomst te bekostigen en de noodzaak tot regelmatige controle door specialisten, is geen kritiek die de bestreden beslissing betreft en is niet dienstig.

De uiteenzetting van de verzoekster laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Evenmin wordt een beoordelingsfout van de verweerder aannemelijk gemaakt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.5 Het is de Raad voorts niet duidelijk wat de verzoekster bedoelt met "*het voorzichtigheidsbeginsel*" en de verzoekster verstrekt hieromtrent geen enkele toelichting, zodat de Raad ambtshalve de *exceptio obscuri libelli* dient op te werpen en dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet beschouwd worden.

Waar de verzoekster nog verwijst naar een schending van de "*beginselen van behoorlijk bestuur*" stelt de Raad vast dat ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, daar het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.6 Het eerste en enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE